

sudek prvního soudu věc nezkoumá a neobsahuje potřebných k tomu zjištění. Rozsudková zjištění, že v závadném článku soukromý obžalobce není jmenován, že použito množného čísla (»mnozí páni tajemníci«) místo přiléhavějšího jednotného čísla, kdyby byl míněn soukromý obžalobce, — dále že všeobecnost vyjádření mluví pro to, že pisatel neměl na mysli určitou osobu, tedy ani ne soukromého obžalobce, — podle onoho hlediska nedostačují. Rozsudek spokojuje se jen se stanoviskem obhajoby obžalovaných, popírajících, že článek míří právě proti soukromému obžalobci. Zmateční stížnost soukromého obžalobce, napadající rozsudek z hmotněprávního důvodu § 281 čís. 9 a) tr. ř., uplatňuje v podstatě věcně neúplnost výroku soudu o rozhodných skutečnostech ve smyslu § 281 čís. 5 tr. ř., a to podle svrchu řečeného důvodně. Bylo proto podle § 288, odst. II čís. 1. tr. ř. rozsudek zrušiti a nalézacímu soudu naříditi nové hlavní přelíčení.

Čís. 3662.

I vyhrůžka zcela všeobecně znějící (s vámi si to spočítám, pomstím se vám a pod.) může po případě býti pohrůzkou ublížením na cti, na svobodě, na těle nebo na majetku (§ 99 tr. zák.) a způsobitou vzbuditi důvodné obavy, směřuje-li úmysl pachatelův k tomu, uvéstí ohroženého ve strach a nepokoj, ohrožený pak podle jeho úmyslu (vědomí) může v oné všeobecné pohrůžce spatřovati ohlášení určitého zla a ji též jako takovou pojímá.

Subjektivní skutková podstata podle § 99 tr. zák.

(Rozh. ze dne 13. listopadu 1929, Zm I 78/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 13. listopadu 1928, pokud čelila proti jich odsouzení pro zločin veřejného násilí podle § 99 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve směru odsuzujícího výroku pro zločin veřejného násilí podle § 99 tr. zák., v důsledku toho i ve výroku o trestu a v dalších výrocích s tím souvisejících jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl. Jinak zmateční stížnost obžalovaných zamítl. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

důvodech:

Zmateční stížnost obžalovaných jest odůvodněna s hlediska § 281, čís. 9 písm. a) tr. ř., pokud vytyká vadnost odsuzujícího výroku ve směru zločinu podle § 99 tr. zák. Namítá, že zjištěné vyhrůžky obžalovaných nezakládají skutkovou podstatu tohoto zločinu, ježto prý se jednalo o výroky nezřetelné, příliš široké a pružné, připouštějící všemožný jiný výklad, aniž lze mluvit o vyhrůžce ublížením na těle nebo na majetku. Zjištěné vyhrůžky obžalovaných ovšem nespecialisují nikterak zlo, kterým mělo býti Jaroslavu Ch-ovi hrozeno; obžalovaný H. řekl jen, »že si to s ním spočítá«, H-ová, »že se mu pomstí a po-

msta jich že bude dlouho trvat«. K. pak poklepává na kufr, v němž byl dodatečně nalezen ostře nabitý revolver, prohodil: »nic netrvá věčně, já si to s vámi vypočítám«. Nelze pochybovati, že i vyhrůžka zcela všeobecně znějící (»s vámi si to spočítám, pomstím se vám« a pod.) může podle konkrétních okolností býti pohrůzkou ublížením na cti, na svobodě, na těle nebo na majetku a býti způsobitou vzbuditi důvodné obavy, pakliže úmysl pachatelův směřuje k tomu, uvéstí ohroženého ve strach a nepokoj, ohrožený pak podle jeho úmyslu (vědomí) v oné všeobecné pohůzce může spatřovati ohlášení určitého zla a ji též jako takovou pojímá. V souzeném případě shledává rozsudek nebezpečnost oněch vyhrůžek v okolnosti, že ohrožený jimi Ch. bydlí na samotě v lese a vzhledem ke špatné pověsti obžalovaných a k útočnosti H-ové mohl míti důvodný strach, že mu ublíží na těle nebo na majetku. Rozsudek však opomíjí vůbec zabývati se subjektivní stránkou zločinu, nezjišťuje zlý úmysl žádného z obžalovaných, proč vyhrůžky ony pronesli, co jimi sledovali a co do nich vkládali, jakým zlem podle jich úmyslu mělo býti vyhrožováno. Ježto rozsudek nezjišťuje vůbec podstatnou náležitost zločinu veřejného násilí podle § 99 tr. zák., bylo jej v tom bodě zrušiti jako zmatečný a podle § 288 čís. 3 tr. ř. vrátiti věc soudu první stolice, by ji znovu v rozsahu zrušení projednal a rozsoudil, při čemž bude mu přihlížeti k oné části rozsudku, jež je zmateční stížností nedotčenou.

Čís. 3663.

Porušení předpisu § 319 tr. ř. a zmatek čís. 6 § 344 tr. ř. je tu jen tehdy, nedal-li porotní soud porotcům dodatkovou otázku, ač k tomu byl za splněných zákonných předpokladů povinen.

První podmínkou této povinnosti porotního soudu je, by bylo tvrzeno, že tu byl takový stav, nebo že nastala taková skutečnost, jež vylučují nebo ruší trestnost.

Povinnost ta není sice podmíněna přímým (výslovným) tvrzením stavu nebo skutečností vylučujících nebo rušících trestnost, je však nutno, by takový stav nebo skutečnosti byly pozitivními výsledky řízení alespoň napovězeny.

Spáchal-li obžalovaný podle posudku znalců psychiatrů čin ve stavu pathologického opojení alkoholického, vyhověl porotní soud předpisu § 319 tr. ř. (§ 344 čís. 6 tr. ř.), dav porotcům dodatkovou otázku na úplné opilství podle § 2 c) tr. zák.; dáti onu otázku i na jiné pomatení smyslů podle § 2) c tr. zák. byl by tu povinen jen, kdyby ho výsledky řízení k tomu zavazovaly.

Výrok porotců odporuje sám sobě (§ 344 čís. 9 tr. ř.) jen, zjišťují-li jednotlivé jeho součásti takové skutkové okolnosti, jež nemohou logicky vedle sebe obstáti.

Skutečnosti, pojaté do otázek, jsou výrokem porotců zjištěny jen, byla-li otázka zodpovězena kladně; záporná odpověď není zjištěním skutečností.